

Olomoucký kraj
Krajský úřad Olomouckého kraje
Odbor majetkový, právní a správních činností
Jeremenkova 40a, 779 11 Olomouc

sp. zn.: KÚOK/47522/2019

V Olomouci dne 2. 8. 2019

č. j.: KUOK 80408/2019

počet stran/listů/příloh: 8/4/0

Oprávněná úřední osoba pro vyřizování: Mgr. Ondřej Vojkovský

Oprávněná úřední osoba pro podepisování: Mgr. Šárka Calábková

Rozhodnutí

Krajský úřad Olomouckého kraje, odbor majetkový, právní a správních činností (dále také jen „odvolací orgán“) příslušný podle § 67 odst. 1 písm. a) zákona č. 129/2000 Sb., o krajích (krajské zřízení), ve znění pozdějších předpisů, § 89 odst. 1 a § 178 odst. 2 věty druhé zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), rozhodl o odvolání spolku Prostor Prostějov z. s., IČ 04556402, Domamyslická 8/61, 796 04 Prostějov, zastoupeného předsedou výboru [REDAKCE] (dále také jen „odvolatel“), ze dne 4. 7. 2019, které bylo odvolacímu orgánu předloženo dne 19. 7. 2019 a které směřuje proti rozhodnutí statutárního města Prostějova vydanému na základě zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o svobodném přístupu k informacím“ nebo „InfZ“), takto:

Podle § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu se rozhodnutí statutárního města Prostějova, jakožto povinného subjektu dle InfZ ze dne 1. 7. 2019, č. j.: PVMU 87235/2019 19, o částečném odmítnutí žádosti spolku Prostor Prostějov z. s., IČ 04556402, Domamyslická 8/61, 796 04 Prostějov, zastoupeného předsedou výboru [REDAKCE] v rozsahu odmítnutí bodů č. 2 a 4 odvolatelovy žádosti o informace ze dne 9. 4. 2019

z r u š u j e

a věc se **v r a c í** tomuto povinnému subjektu v rozsahu bodů č. 2 a 4 žádosti k novému projednání.

O d ů v o d n ě n í

Odvolací orgán obdržel dne 19. 7. 2019 prostřednictvím statutárního města Prostějova (dále také jen „povinný subjekt“) odvolatelovo shora konkretizované odvolání, jež směřuje proti rozhodnutí o odmítnutí části jeho žádosti o poskytnutí informací dle InfZ, a to spolu se spisovým materiálem v dané věci.

Z předloženého spisového materiálu vyplynulo, že odvolatel se dne 9. 4. 2019 obrátil na povinný subjekt s žádostí podle zákona o svobodném přístupu k informacím, kterou konkretizoval v pěti dílčích bodech a v níž požádal o poskytnutí následujících informací, cit.:

- „1) Výše platu a stanovený platový tarif [REDAKCE] [REDAKCE]“
- 2) Výše všech měsíčních odměn/ohodnocení/příplatků nad rámec platu za roky 2017, 2018 a 2019 [REDAKCE] [REDAKCE]
- 3) Je stále [REDAKCE] [REDAKCE] veden v 11. platové třídě s platem 29 620 Kč?

- 4) *Výše všech měsíčních odměn/ohodnocení/příplatků nad rámec platu za roky 2017, 2018 a 2019* [REDAKCE]
5) *Došlo v posledních 2 letech ke snížení osobního ohodnocení u [REDAKCE] a [REDAKCE]. Pokud ano, kolikrát a k jakému snížení v daných případech došlo.*“

Dopisem ze dne 12. 4. 2019 č. j.: PVMU 53140/2019 19 vyzval povinný subjekt odvolatele k doplnění výše uvedené žádosti, a to s ohledem na nálezy Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 1378/16 ze dne 17. 10. 2017. Odvolatel toto doplnění žádosti zaslal povinnému subjektu dopisem ze dne 15. 4. 2019.

Povinný subjekt rovněž vyzval osoby, jejichž osobních údajů se žádost bezprostředně dotýká (dále jen „dotčené osoby“), aby se vyjádřily k žádosti odvolatele o poskytnutí informací (jedná se o dopisy datované dnem 12. 4. 2019, č. j.: PVMU 53237/2019 19 a č. j.: PVMU 53270/2019 19) a následně také k vyjádření k doplnění žádosti odvolatele (ve spise je obsažen záznam o osobním předání doplnění žádosti dotčeným osobám k vyjádření). Na základě těchto výzev poskytly dotčené osoby svá vyjádření (a to sděleními ze dne 15. 4. 2019 evidovanými pod č. j.: PVMU 54414/2019 19 a č. j.: PVMU 54366/2019 19 a dále sděleními doručenými dne 17. 4. 2019, evidovanými pod č. j.: PVMU 57662/2019 19 a č. j.: PVMU 57645/2019 19).

Dne 24. 4. 2019 zaslal povinný subjekt odvolateli dopis označený jako „*Poskytnutí informace dle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů*“, kterým reagoval (v podobě sdělení informací) na část bodu 1, bod 3 a bod 5 žádosti. Ohledně zbývajících částí žádosti vydal povinný subjekt téhož dne, tedy 24. 4. 2019 rozhodnutí o odmítnutí ve smyslu § 15 InfZ (jedná se o rozhodnutí ze dne 24. 4. 2019 č. j.: PVMU 54903/2019 19). Toto rozhodnutí bylo zasláno odvolateli i dotčeným osobám (všem shodně doručeno ke dni 24. 4. 2019).

Dne 8. 5. 2019 obdržel povinný subjekt od odvolatele podání nazvané „*Odvolání se proti rozhodnutí Statutárního města Prostějova z důvodu částečného odmítnutí poskytnutí informací ve smyslu § 16 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím*“. Toto odvolání směřující proti výše uvedenému rozhodnutí povinného subjektu pak povinný subjekt předložil k dalšímu řízení odvolacímu orgánu dne 23. 5. 2019, a to spolu se spisovým materiálem a vyjádřením k celé záležitosti. Odvolací orgán následně o podaném odvolání dne 6. 6. 2019 rozhodl prostřednictvím rozhodnutí č. j.: **KUOK 54433/2019** (viz dále), když napadené rozhodnutí povinného subjektu č. j.: PVMU 54903/2019 19 ze dne 24. 4. 2019 zrušil a věc vrátil k novému projednání.

Krom jiného odvolací orgán v odůvodnění svého zrušujícího rozhodnutí uvedl, cit.: „Odvolatel své body 2 a 4 žádosti formuluje tak, že u jmenovaných osob požaduje za příslušné roky sdělit výši „*měsíčních odměn/ohodnocení/příplatků nad rámec platu*“. Ve smyslu zákoníku práce (viz § 122 a násl.) jsou však položky jako „*příplatek za vedení*“, „*osobní příplatek*“ a „*odměna*“ součástí platu. Pakliže tedy odvolatel svůj požadavek formuluje tím způsobem, že požaduje měsíční odměny/ohodnocení/příplatky nad rámec platu, pak je otázkou, jaké finanční částky (co do druhu) vlastně žádá. Odvolací orgán je toho názoru, že v rámci nového vyřizování bodů 2 a 4 žádosti bude nutné ze strany povinného subjektu učinit vůči odvolateli výzvu ve smyslu § 14 odst. 5 písm. b) InfZ, neboť toto upřesnění žádosti je nezbytnou podmínkou pro volbu adekvátního způsobu vyřízení předmětných bodů žádosti.“ V reakci na závěry odvolacího orgánu zaslal povinný subjekt odvolateli posléze dokument nadepsaný jako „*Výzva k upřesnění žádosti*“

o poskytnutí informace podle § 14 odst. 5 písm. b) zákona č. 106/1999 Sb., označený č. j.: PVMU 80442/2019 19 a datovaný ke dni 13. 6. 2019. Odvolatel na obdrženou výzvu odpověděl dopisem ze dne 16. 6. 2019, když uvedl, cit.: „...požadujeme poskytnutí všech položek nad rámec platového tarifu, tj: a) osobních příplatků, b) příplatků za vedení, c) odměn.“ V reakci na upřesnění dané žádosti následně povinný subjekt dne 1. 7. 2019 vydal nové rozhodnutí č. j.: PVMU 87235/2019 19, jehož prostřednictvím odvolatelovu žádost o informace opětovně odmítl, a to konkrétně v části bodu č. 1 v rozsahu poskytnutí informace o výši platu a dále v bodech č. 2 a 4. Odvolatel se ovšem se závěry povinného subjektu ani napodruhé zcela neztotožnil, pročez tento přistoupil k podání odvolání coby opravného prostředku dle InfZ. Toto odvolání odvolatel dne 4. 7. 2019 adresoval v souladu se zákonem krajskému úřadu jakožto nadřízenému orgánu, a to prostřednictvím povinného subjektu. Ten předmětné odvolání postoupil spolu se spisovým materiálem k dalšímu řízení odvolacímu orgánu, který jej obdržel prostřednictvím systému datových schránek dne 19. 7. 2019, jak bylo již shora uvedeno. Po prostudování spisového materiálu a pečlivém posouzení všech právně relevantních skutečností dospěl odvolací orgán k následujícím zjištěním a závěrům.

Zkraje je nutné uvést, že pro odvolací orgán bylo zásadní určení rozsahu, v jakém je odvoláním dotčené rozhodnutí povinného subjektu napadáno. Své odvolání formuloval odvolatel následovně, cit.: „Z výše uvedených důvodů jménem spolku žádáme, aby napadené rozhodnutí Statutárního města Prostějova k bodům 2 a 4 bylo zrušeno, věc vrácena k novému projednání a povinný subjekt poskytl kompletní informaci v námi požadovaném rozsahu.“ Odvolací orgán proto dovodil, že odvolatel rozporuje postup povinného subjektu při vyřizování **bodů 2 a 4** své žádosti o informace, pročez shora uvedené rozhodnutí povinného subjektu napadl právě v této části, resp. částech. Rozsahu podaného odvolání logicky přizpůsobil svůj postup v dané věci i odvolací orgán, neboť tento je vždy vázán rozsahem napadení uvedeným v odvolání, a proto na základě rozsahu podaného odvolání následně odvolací orgán koncipoval i výrok tohoto rozhodnutí.

V rámci předešlého rozhodnutí odvolacího orgánu č. j.: **KUOK 54433/2019 ze dne 6. 6. 2019** tento konstatoval, že povinný subjekt při svém rozhodování neaplikoval právní úpravu poskytování informací majících charakter osobních údajů ve své komplexnosti, když se zaměřil na posouzení otázky aplikovatelnosti § 8b InfZ ve světle nálezu Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 1378/16 ze dne 17. 10. 2017 (dále jen „platový nálezh“), aniž by však vzal v úvahu, že k tomuto posouzení je třeba dospět skrze aplikaci Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/679 ze dne 27. 4. 2016 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů a o zrušení směrnice 95/46/ES (obecné nařízení o ochraně osobních údajů), které pod zkratkou „GDPR“ představuje s účinností od 25. 5. 2018 nový právní rámec ochrany osobních údajů platný na celém území Evropské unie.

Tento nedostatek povinný subjekt v aktuálním rozhodnutí zhojil, když do rozhodnutí, zejména pak do jeho odůvodnění, zahrnul poměrně rozsáhlou pasáž věnovanou aplikaci GDPR na daný případ částečně odmítané žádosti. Po bedlivém prostudování argumentačního řetězce v odůvodnění napadeného rozhodnutí však musí odvolací orgán konstatovat, že povinný subjekt si ve svých úvahách zásadně protiřečí a GDPR aplikuje způsobem, který nekoresponduje s právním názorem odvolacího orgánu vysloveným v předešlém rozhodnutí č. j.: KUOK 54433/2019 ze dne 6. 6. 2019 (viz dále). Odvolací orgán v souvislosti s tím opakuje, že od

účinnosti Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/679 ze dne 27. 4. 2016 (dále jen „Nařízení“) je třeba k řádnému zodpovězení otázky ohledně (ne)poskytnutí požadovaných informací majících charakter osobních údajů „projít“ několika fázemi posuzování (úvah), které v případě závěru o nutnosti ochrany požadovaných osobních údajů musí být v zájmu přezkoumatelnosti podrobně zachyceny v odůvodnění odmítavého rozhodnutí.

Již ve svém předešlém rozhodnutí č. j.: KUOK 54433/2019 ze dne 6. 6. 2019, na které v podrobnostech odkazujeme, k tomuto odvolací orgán konkrétně uvedl, cit.: „V posuzovaném případě je zjevné, že účelem shromáždění dotčených osobních údajů (jejichž poskytnutí se napadeným rozhodnutím odmítá) je plnění povinností povinného subjektu coby zaměstnavatele stanovených pracovní právními předpisy. Z toho je pak třeba vycházet a vzít za relevantní skutečnost, že poskytování informací na žádost je účelem jiným (novým) a jde tedy o to **v první řadě posoudit legitimitu takového účelu z pohledu Nařízení.** (...) Po vyhodnocení tohoto kroku (fáze), které by podle názoru odvolacího orgánu mělo skončit závěrem o legitimitě zkoumaného účelu, pak **musí povinný subjekt zkoumat, zda pro tento nový účel (poskytnutí informací) existuje v konkrétním případě právní titul** ve smyslu článku 6 Nařízení (alespoň jeden z právních titulů v tomto článku vymezených).“

Povinný subjekt k tomuto v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že požadované údaje byly shromážděny v rámci plnění povinností povinného subjektu coby zaměstnavatele stanovených pracovní právními předpisy, nikoliv za účelem poskytování informací dle InfZ. Dále povinný subjekt uvedl, cit.: „V určitých případech lze zpracovávat osobní údaje i za jiným účelem, než za jakým byly původně shromážděny. Jedná se konkrétně o případy, kdy:

- a) k dalšímu zpracování dal subjekt údajů souhlas;
- b) se jedná o zpracování pro účely archivace ve veřejném zájmu, pro účely historického výzkumu či pro statistické účely a probíhá v souladu s článkem 89 odst. 1 Nařízení;
- c) je povoleno právem EU nebo členského státu, které se na správce vztahuje a které představuje v demokratické společnosti nutné a přiměřené opatření k zajištění jednoho z důležitých veřejných cílů stanovených v článku 23 odst. 1 Nařízení;
- d) je nový účel slučitelný s původním účelem, přičemž slučitelnost byla zjištěna na základě provedeného posouzení slučitelnosti dle článku 6 odst. 4 Nařízení GDPR.“

Dále k tomuto povinný subjekt uvedl, cit.: „Po vyhodnocení těchto jednotlivých případů musí povinný subjekt konstatovat, že pro výše uvedené „nové“ zpracování:

- a) nedal subjekt (subjekty údajů) svůj souhlas pro další zpracování, ba naopak subjekty vyslovili nesouhlas
- b) nejedná se o zpracování pro účely archivace ve veřejném zájmu, pro účely historického výzkumu či pro statistické účely
- c) nejedná se o zpracování nutné a přiměřené k zajištění jednoho z důležitých veřejných cílů stanovených v článku 23 odst. 1 Nařízení GDPR
- d) nový účel (poskytnutí informací dle InfZ) zpracování není slučitelný s původním účelem (plnění právních povinností zaměstnavatele) neboť neexistuje jakákoliv logická vazba mezi účely, kvůli nimž byly osobní údaje shromážděny, a účely zamýšleného dalšího zpracování; jedná se o rozdílné okolnosti, za nichž byly osobní

údaje shromážděny, zejména pokud jde o vztah mezi subjekty údajů a správcem; neexistují vhodné záruky, mezi něž může patřit šifrování nebo pseudonymizace (obzvláště za situace kdy se poskytnuté informace dle InfZ zveřejňují); stejně tak je třeba přihlídnout k možným důsledkům spojených s poskytnutím informace (jejich další šíření apod.).“

Na závěr k tomuto bodovému výčtu povinný subjekt uvedl, cit.: „Po zhodnocení výše uvedených skutečností povinný subjekt konstatuje, že nový účel zpracování (poskytnutí informací dle InfZ) není legitimní s účelem původním, neboť na daný případ není možné aplikovat ani jednu z uvedených kroků uvedených v bodech a)-d).“ V návaznosti na vyslovené závěry přikročil povinný subjekt k posouzení zákonnosti zpracování údajů dle čl. 6 Nařízení GDPR a následně k aplikaci ustanovení § 8b InfZ a provedení specifického čtyřbodového „platového“ testu proporcionality, který byl zformulován v hojně diskutovaném **nálezu Ústavního soudu sp. zn.: IV. ÚS 1378/16**, ze dne 17. 10. 2017, když nakonec došel k rozhodnutí požadované informace odmítnout.

Odvolací orgán však takovýto postup shledává vnitřně rozporným a nenachází pro něj v argumentaci povinného subjektu přiměřenou oporu. Aniž by chtěl odvolací orgán do důsledku posuzovat správnost provedení platového testu či další relevantní okolnosti, je z pohledu odvolacího orgánu zásadní v daném případě upozornit na nesystematičnost a nelogičnost odůvodnění napadeného rozhodnutí. Pokud totiž povinný subjekt dospěl k závěru, že nový účel zpracování příslušných informací, tedy aplikace zákona o svobodném přístupu k informacím, není legitimní ve vztahu k původnímu účelu shromáždění údajů (viz citace výše), neměl vůbec pokračovat v rozvíjení svých dalších úvah stran „posuzování zákonnosti zpracování“ předmětných údajů dle čl. 6 GDPR (nemluvě o platovém testu). Není jasné, jaké měly další kroky (hledání právního titulu dle čl. 6 GDPR, platový test) popsané v odůvodnění napadeného rozhodnutí smysl, pokud sám povinný subjekt zkonstatoval, že se v dané situaci nejedná o případ, kdy lze zpracovávat osobní údaje i za jiným účelem, než za jakým byly původně shromážděny. Zde je nutno zdůraznit, že i samotné posouzení zákonnosti zpracování dle čl. 6 GDPR a provádění platového testu je zpracováním osobních údajů k jinému účelu, než za jakým byly tyto shromážděny.

Odvolací orgán zastává názor, že povinný subjekt se měl jednoznačně soustředit na důkladné odůvodnění svých závěrů o nelegitimitě daného účelu zpracování osobních údajů (což neučinil), neboť v momentě, kdy povinný subjekt dojde k závěru o nelegitimitě postupu, který je po něm ze strany žadatele o informace de facto požadován skrze podanou žádost dle InfZ, postrádají již další kroky (fáze) potřebnou opodstatněnost. V souvislosti s tím odvolací orgán povinnému subjektu do budoucna důrazně doporučuje zvážit jím vyslovený závěr o (ne)legitimitě nového účelu zpracování osobních údajů, a to zejména ve světle článku 6 odst. 4 a článku 23 odst. 1 GDPR.

Jinými slovy, samotná aplikace GDPR je z pohledu odvolacího orgánu obecně v pořádku, nelze však přisvědčit postupu, kdy povinný subjekt nejprve vysloví závěr o nelegitimitě zpracování vybraných osobních údajů za účelem jejich zpřístupnění podle InfZ a v návaznosti na to hledá pro nový účel zpracování těchto údajů, kterým je jejich poskytnutí dle InfZ, odpovídající právní titul ve smyslu čl. 6 GDPR. Jako nelogická se v rámci zvolené argumentace povinného subjektu jeví zejména ignorace nutnosti odůvodnit své závěry o nelegitimitě ve vztahu k existenci zákona o svobodném přístupu k informacím coby významné součásti platného právního řádu ČR a v souvislosti s tím i ve vztahu k příslušným ustanovením GDPR (zejm. čl. 6 odst. 4 a čl. 23 odst. 1).

S ohledem na výše uvedené má odvolací orgán za to, že povinný subjekt nedůsledně aplikoval právní názor vyslovený odvolacím orgánem v předchozím rozhodnutí č. j.: KUOK 54433/2019 ze dne 6. 6. 2019, na jehož odůvodnění jsme nuceni v podrobnostech opětovně odkázat, zejména pokud jde o fázi posuzování legitimacy (nového) účelu zpracování daných osobních údajů a závěry z této fáze vyplývající. V souvislosti s tím je odvolací orgán nucen podotknout, že shora citovanou pasáž napadeného rozhodnutí týkající se bodu c), jenž odkazuje k čl. 23 odst. 1 GDPR, nelze ve stávající podobě považovat za plnohodnotně zdůvodněnou. Pokud zde povinný subjekt uvádí, cit.: „*nejedná se o zpracování nutné a přiměřené k zajištění jednoho z důležitých veřejných cílů stanovených v článku 23 odst. 1 Nařízení GDPR*“, je dle názoru odvolacího orgánu žádoucí, aby tento svůj závěr povinný subjekt podpořil alespoň přiměřeným rozbořem dotčeného ustanovení GDPR ve vztahu ke konkrétnímu případu, což tento neučinil a svůj postup tedy v očích odvolacího orgánu odpovídajícím způsobem nezdůvodnil, čímž zapříčinil jeho nepřezkoumatelnost.

Současně s tím je odvolací orgán nucen dodat, že navazující hledání „právního titulu“ ve smyslu článku 6 GDPR (viz výše) či provedení platového testu nelze a priori vnímat jako nežádoucí kroky, naopak jejich provedení se od povinného subjektu předpokládá, avšak pouze v momentě, kdy tento dojde k jednoznačnému (a odůvodněnému) závěru stran legitimacy nového účelu zpracování požadovaných osobních údajů, jak bylo ostatně již naznačeno v předchozím rozhodnutí odvolacího orgánu č. j.: KUOK 54433/2019 ze dne 6. 6. 2019. K tomuto však nedošlo, protože se napadené rozhodnutí povinného subjektu stalo pro vnitřní rozpornost odůvodnění nepřezkoumatelným, a jako takové jej proto nyní musel odvolací orgán zrušit a vrátit věc k novému projednání, avšak pouze v bodech č. 2 a 4 žádosti, jak bylo již podrobně rozebráno výše.

V rámci procesní ekonomie pak odvolací orgán považuje za vhodné vyjádřit se nad rámec shora uvedených skutečností ještě alespoň k té části napadeného rozhodnutí, která se zabývá naplněním podmínek tzv. platového testu ve smyslu platového nálezu. Daná problematika byla již jednou ze strany odvolacího orgánu podrobně rozebrána, a to v rozhodnutí č. j.: KUOK 54433/2019 ze dne 6. 6. 2019. Po důkladném zhodnocení argumentace užitě povinným subjektem v aktuálně napadaném rozhodnutí o částečném odmítnutí odvolatelovy žádosti o informace musí odvolací orgán zkonstatovat, že považuje za nadbytečné opakovat již jednou řečené, přesto doporučuje povinnému subjektu zaměřit se výhledově na zevrubné posouzení (ne)existence logické spojitosti mezi jednotlivými požadovanými informacemi a žádostí sledovanými důvody (účely), jinými slovy, zvážit příhodnost argumentace užitě v rámci vyhodnocení (ne)naplnění některého ze čtyř bodů platového testu.

Je kupříkladu docela dobře možné, že v současnosti neprobíhá diskuze související s kvalitou práce obou dotčených úředníků a jejich odměňováním, nicméně rozpoutání takovéto diskuze nelze do budoucna vyloučit, tím spíše, že se jedná o vedoucí zaměstnance a rovněž s přihlédnutím k postavení žadatele coby „hlídacího psa“, v jehož silách nepochybně je vést napříč veřejným prostorem debatu, jejíž náplň by byla odvislá právě od informací, jejichž poskytnutí se tento na povinném subjektu domáhá. Není proto podstatné, že se jakákoliv soudobá související diskuze na dané téma nevede, stejně tak není rozhodující, nakolik by taková veřejná debata (pokud by skutečně proběhla, resp. probíhala) byla přínosná, zásadní ovšem je, zda-li (ne)poskytnutí požadované informace může k rozdmýchání diskuze vést či alespoň přispět. Snaží-li se odvolatel skrze konkrétní kauzu poukázat na chybovost

příslušných úředníků, kteří jsou placeni z veřejných prostředků, je prakticky nemožné s jistotou přisvědčit domněnce, že informace týkající se odměňování příslušných úředníků nemůže být předmětem diskuze ve věcech veřejného zájmu. Pokud povinný subjekt tvrdí, že motivací žadatele je oproti snaze vést veřejnou debatu naopak zájem ryze soukromého charakteru, měl by toto své stanovisko odpovídajícím způsobem podpořit, neb jde ve své podstatě o pouhé konstatování, které ve světle důkazního materiálu doloženého žadatelem vyznívá jako liché, především tedy ve vztahu k předmětnému „diskusnímu“ bodu platového testu.

Z žádosti odvolatele resp. jejího doplnění lze vyvodit dva stěžejní důvody (účely) vedoucí k získání požadovaných informací: 1) aby veřejnost měla možnost posoudit, zda jsou dotčení úředníci v rámci výkonu svých pozic placeni nadstandardně v porovnání s běžnými (resp. průměrnými) platy v rámci Olomouckého kraje a 2) zda došlo (v rámci finančního ohodnocení těchto úředníků) k výchovným krokům ze strany nadřízených, tj. jinými slovy k nápravě spočívající ve finančním postihu. Dle názoru odvolacího orgánu by byla na místě výrazně hlubší úvaha povinného subjektu stran druhého důvodu, jenž se vztahuje k „finančnímu postihu“ dotčených úředníků a dává do souvislosti položky vyplácené nad rámec platového tarifu s „trestáním“ chybovosti konkrétních úředníků. Odvolací orgán k tomuto podotýká, že na nevyplacení odměny nelze pohlížet jako na druh jakéhosi výchovného opatření, neboť odměna ve smyslu pracovního práva bývá konkrétnímu zaměstnanci vyplácena na základě splnění určitého mimořádného pracovního úkolu. Nevyplacení odměny si tedy nelze vykládat jako sankcionování konkrétního pracovníka za předešlá pochybení. Krom toho, jedná-li se o vedoucí pracovníky, musí jim být podle zákona vyplácen rovněž příplatek za vedení (blíže viz § 124 zákoníku práce) a těžko lze výši příplatku za vedení odvíjet jen od míry chybovosti určitého zaměstnance.

V posuzovaném případě se tedy jeví jako velice diskutabilní hovořit automaticky o naplnění účelu podané žádosti, neboť dávat do bezprostřední souvislosti postih konkrétních úředníků a částky, které jim byly/Jsou vypláceny nad rámec jejich platového tarifu, se odvolacímu orgánu jeví přinejmenším jako zavádějící. Navíc nelze opomenout, že v rámci bodu č. 5 své žádosti o informace se odvolatel dotazoval na snížení osobního ohodnocení daných zaměstnanců a tato informace mu ze strany povinného subjektu byla již poskytnuta. Je potom otázkou, jakým způsobem by ještě bylo možné dodatečně naplnit účel podané žádosti o informace (přesněji tedy bodů č. 2 a 4), a to s přihlédnutím k formulaci vlastní žádosti i jejímu odůvodnění (viz výše).

Pro úplnost odvolací orgán podotýká, že je nežádoucí, aby povinný subjekt slepě opisoval pasáže zformulované v předešlých rozhodnutích, a to jak v rozhodnutích vlastních, tak i v rozhodnutích odvolacího orgánu. V praxi je samozřejmě žádoucí vycházet z určitého stavu, který byl již jednou (či vícekrát) popsán v některém z dokumentů (rozhodnutí), které jsou nyní součástí spisu v dané věci. Nemělo by však docházet k situacím (viz např. str. 7 aktuálně napadeného rozhodnutí), kdy povinný subjekt zmiňuje, cit.: „*celkovou výši platu dotčené osoby*“ v momentě, kdy předmětem posuzované žádosti, resp. rozhodnutí jsou již „pouze“ položky nad rámec platového tarifu. Jinými slovy, je na místě ctít procesní kontinuitu, je však třeba dbát na to, aby to které rozhodnutí po věcné stránce vždy plně reflektovalo aktuální stav.

V souvislosti s tím odkazuje odvolací orgán závěrem na již výše zmíněný přelomový **nález Ústavního soudu sp. zn.: IV. ÚS 1378/16**, ze dne 17. 10. 2017, který je dopodrobna zasvěcen platové problematice. Ústavní soud v odůvodnění

svého nálezu rovněž citoval z Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, když uvedl, cit.: „Článek 10 Úmluvy zaručuje právo na svobodu projevu a v jeho rámci právo na přístup k informacím ve veřejném zájmu. Toto právo není absolutní, ale je omezené resp. podmíněné nezbytností těchto informací pro výkon svobody projevu, zahrnující právo přijímat a rozšiřovat informace.“ Dále pak ÚS zmínil Všeobecnou deklaraci lidských práv, Mezinárodní pakt o občanských a politických právech či Chartu základních práv a svobod Evropské Unie. V souvislosti s tím odkázal Ústavní soud také na články 10 a 17 Listiny základních práv a svobod, prostřednictvím čehož demonstroval napjatý a značně choulostivý vztah mezi právem na informace a právem na ochranu soukromí. K tomuto ÚS konkrétně uvedl, cit.: „Článek 17 odst. 1 Listiny zaručuje (obdobně jako článek 10 odst. 1 Úmluvy) právo na přístup k informacím. Ustanovení článku 17 odst. 5 Listiny zavazuje státní orgány a orgány územní samosprávy poskytovat informace o své činnosti „přiměřeným způsobem“ s tím, že podmínky a provedení tohoto závazku, resp. jemu odpovídajícího práva, stanoví zákon. Právo na informace ve veřejném zájmu **není absolutní**; pokud jeho výkon zasahuje do práva na ochranu soukromého života, chráněného článkem 10 Listiny a článkem 8 Úmluvy, je nutno v každém jednotlivém případě všechna tato práva poměřovat a zajistit mezi nimi spravedlivou rovnováhu.“

Aby ono hledání „spravedlivé rovnováhy“ Ústavní soud všem povinným subjektům usnadnil, přistoupil tento v rámci bodu č. 125 shora citovaného nálezu k formulaci „platového testu“, který by měl sloužit coby vhodný nástroj pro řešení sporných situací, ke kterým nevyhnutelně dochází, v momentech, kdy je povinný subjekt – orgán veřejné správy, nucen vypořádat se zodpovědně s žádostí dle InfZ, jejímž předmětem jsou platové poměry konkrétních zaměstnanců. Odvolací orgán má za to, že právě o tuto rovnováhu by měly povinné subjekty primárně usilovat v rámci nakládání s osobními údaji (nejen) při výkonu agendy svobodného přístupu k informacím. Pro účely plnohodnotného přezkumu postupu každého povinného subjektu je potom potřeba, aby jeho argumentace byla vždy jasná, důsledná a věcná. V případě, který je předmětem tohoto rozhodnutí, tomu tak nebylo. Povinný subjekt nerespektoval dříve vyslovený právní názor odvolacího orgánu a své rozhodnutí vybavil vnitřně rozporným odůvodněním, které odvolací orgán nebyl schopen přezkoumat.

S ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti rozhodl odvolací orgán tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí.

Poučení

Proti rozhodnutí o odvolání se nelze dále odvolat (§ 91 odst. 1 věta první správního řádu).

Mgr. Šárka Calábková
vedoucí oddělení legislativy a dozoru

Rozdělovník:

1. odvolatel – DS;
2. dotčené osoby – poštou;
3. povinný subjekt;
4. spis.